

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra En Stridsmand

Citation: Skjoldborg, Johan: "En Stridsmand", i Skjoldborg, Johan: *En Stridsmand*, 1896, s. 163.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_01-shoot-idm140513901459264/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: En Stridsmand

sig ved de modne Kærner, der sprang frem under »Slagvullen«. — Hvis Avlen saaledes vedblev at tiltage, var der Sandsynlighed for, at han til næste Aar blev nødt til at bygge et nyt Stykke Hus igen. — Ja, saamænd, Guds Velsignelse var saa meget! Bare han kunde holde ud at slide med det! I den senere Tid havde han faaet det saa slemt med Stikken i Brystet og Værk over Lænderne. Men det forstaar sig, det var jo Synd at klage, som han her stod med Huset fuldt af Guds Gaver, ligefrem stoppende fuldt af dejlige Kærve i hver en Krog og Udskur! — — — Han troede nu ogsaa nok, han avlede bedre end de andre Klitboere — tænkte han videre og smilede — se, Driftsmaaden gjorde jo saa meget, og de andre, de havde ikke rigtig

I det samme kom hans Smaadrenge løbende og sagde forpustet ind ad Lugen, at Øget laa og spjættede i den

store Skelgroft og kunde ikke bjærge sig selv.

Med et Udbrud kastede Søren Plejlen og løb paa bare Sokker til Stedet. Rask greb han fat i Øgets Manke og rykkede til af alle Kræfter, — men det kendtes ikke.

Børnene joges hjem efter Reb og Redskaber, og Ane stod paa det opkastede Grøftemudder, vuggede med Overkroppen og sagde: »Hvad skal vi dog gøre! Hvad skal vi dog gøre!«

Saa blev der hevet og halet af al Magt, men forgæves.

»Hum! hum!« sukkede hun.

»Bare hun ingen Skade har taget!« sagde han. »Vi maa prøve igen!«

Men efter hvert nyt Forsøg sank Dyret magtesløst sammen, hældede Hovedet mod Grøftesiden og vaandede sig i lange Pust.

Søren saa sig omkring som efter Hjælp og sukkede.

Ruskregnen sivede og sivede ned